

[Statsministeren.]

karakter i modsætning til boligsikringen, og det var derfor, jeg, som rigtigt fremdraget af hr. Helge Nielsen, forleden aften i TV sagde, at boligsikringen og rentesikringen må ses i sammenhæng; jeg brugte vist endda det udtryk: man kan ikke bruge pengene til boligsikring, hvis man har brugt dem til rentesikring. Hr. Helge Nielsen skal dog ikke slutte modsætningsvis, at når jeg siger, jeg ikke vil binde mig til at forhøje boligsikringen generelt, så har jeg bundet mig til at sætte den ned. Det gælder begge veje, at jeg ikke vil binde mig.

Men behovet for boligsikring må, jeg synes selvsagt, bedømmes i lyset af rentesikringens omfang og bedømmes i sammenhæng med virkningerne af eventuelle ændringer i kreditpolitikken og disse ændringers indflydelse på lejeniveauet, og derfor tror jeg ikke, det er tilrådeligt, inden man har dette samlede materiale til bedømmelse, at lægge sig fast, og mine udtalelser var altså et udtryk for, at det ønskede vi ikke at gøre fra regeringens side.

Så siger hr. Helge Nielsen til mig: ja men der var dog en klar antydning af, at regeringen ønskede en højere selvfinansieringsgrad fra henholdsvis ejere og lejere, altså en mindre andel som lån til finansiering af byggeriet, og der var tale om en afkortning af obligationernes løbetid. Kan alt dette, siger hr. Helge Nielsen, forenes med den målsætning, jeg har udtrykt, at vi skal opretholde det store boligbyggeri? Til det må jeg svare: det er muligt, det ikke kan. Det kan det kun, hvis befolkningen er villig til at give afkald på visse muligheder på andre felter for at investere i byggeriet. Men er det ikke også nødvendigt, at vi kommer dertil, at vi klart siger, at boligvalget er også et forbrugsvalg? Vil man i sin egen prioritering sætte boligerne højere? Man må jo huske — og det forekommer mig indlysende — at en obligationsrationering i hvert fald ikke kan forenes med et fortsat meget højt boligbyggeri, for hvad vil en rationering være udtryk for? At man i en bestemt periode må rationere kreditten. Det må have til følge, enten at byggeriets totale omfang sættes ned, eller at det i bedste fald forsinkes, og det sidste er jo også et udtryk for, at det store boligomfang ikke er opretholdt. Derfor er der ikke grundlag for at foregøgle,

synes jeg, muligheden af at opretholde dette store boligbyggeri og skabe balance på obligationsmarkedet til at finansiere dette boligbyggeri, uden at man simpelt hen må foretage et valg imellem de områder, man så vil begrænse for at finansiere det store boligbyggeri. Der gives jo menneskeligt ikke andre muligheder, og det er jo mennesker, der skal løse dette her. Må jeg sige — og jeg skal senere vende lidt tilbage til dette, når jeg kommer ind på min besvarelse af den socialdemokratiske ordførers, hr. Per Hækkerups, indlæg — at der er en betydelig sammenhæng, synes vi, mellem de forskellige former for opsparing, herunder den fondsopsparing, som også regeringen har givet udtryk for skal med i den kommende tids økonomiske drøftelse.

Jeg vil gerne sige til hr. K. B. Andersen, som stillede, sådan opfattede jeg det, nogle spørgsmål til undervisningsministeren, at undervisningsministeren og den øvrige regering deler hr. K. B. Andersens opfattelse, at debatten i forbindelse med de enkelte konkrete lovforslag ikke på forhånd kan antages at give tilstrækkelig anledning til en principiel drøftelse af hele uddannelsespolitikken. Derfor har jeg drøftet det med undervisningsministeren, og han er enig i, at det kan være hensigtsmæssigt engang i løbet af efteråret at komme med et oplæg til en målsætningsdebat, eksempelvis i form af en redegørelse, der kan danne udgangspunkt for en sådan debat, men fremgangsmåden finder vi jo nok.

Hr. Erling Dinesen berørte et spørgsmål, som må have givet os alle en ikke ringe pining af vor dårlige samvittighed. Regeringen deler så stærkt, som det overhovedet er menneskeligt muligt, den opfattelse, at et samfund som det danske ikke kan kalde udenlandske arbejdere til det danske arbejdsmarked og give dem vilkår, som vi ville finde menneskeligt uværdige for vore egne arbejdere. Jeg tror, der er en fuldstændig enighed overalt i det danske samfund om, at sådan bør man ikke optræde. Det er jo også baggrunden for, at der er nedsat det særlige udvalg. For når man ikke vil denne dårligere behandling, ja, denne ud fra et velfærdsdemokratisk synspunkt helt utilfredsstillende situation for fremmedarbejderne, så må vi jo gøre os klart, at vi står over for et sær-